

Adresse, hvorfor man formodede, at hun kendte ham. Da man ikke paa anden Maade havde kunnet faa oplyst, hvem Manden var, bad han hende om at være saa god at følge med til Lighuset.

Af Betjentens Beskrivelse forstod hun straks, at det var Cajus Vang, og hendes første Følelse var en rasende Forbitrelse mod ham paa Grund af den Seddel. Men derpaa kom hun til at græde. Og med Graaden vaagnede Medfølelsen for den tidligere Ven, vaagnede ogsaa Angeren over hendes Medskyld i hans Ulykke og desuden — lidt efter lidt — en rædselsblandet Nysgerrighed efter at se hans Lig.

Hun havde opfattet Politibetjentens Anmodning som en Ordre og kun forlangt, at hendes Forlovede, hvem der straks blev ringet efter, fik Lov at følge med. Kort efter kørte de alle tre i en Droske til Lighuset. Frants Møller fik dog straks ondt af Lugten i Gangen og vilde ikke gaa med ind. Og da Susse, med Betjenten i Haanden, stod foran den skrækkelige Glaskiste og mødte Synet af Vennens sortblaa Lig, fløj hun op i hysterisk Krampelatter og faldt derpaa besvimet om i Betjentens Arme.

Siden havde hun og tykke Møller drevet planløst omkring og strammet sig op med Kradserie af forskellig Slags, indtil de nu var havnet her paa et Sted, de ikke kendte, og hvor de kun blev siddende af Mangel paa Energi til at rejse sig og af Frygt for Mørket udenfor.

Foran Susse laa Dagens Nummer af „Femte Juni“, som hun længe havde stirret ned i uden at læse. Men paa een Gang vaagnede hun. Hun havde opdaget et Portræt af Mads Vestrup i Bladet.

„Du!“ sagde hun og stødte til sin Ven med Haanden. „Ham der! Det er jo Præsten, vi traf hos Jørgen Berg, kan du huske?“

Frants Møller, der sad paa den anden Side af Bordet med fremstrakte Ben og Hænderne i Bukselommerne, kastede over Skulderen et sløvt Blik ned i Avisen.

„Naa — ham! Ja, han holder Foredrag iaften henne i Elysium.“

„Iaften? Hør, der maa vi da hen! Vi har jo ogsaa lovet det.